

68 хъша, а подиръ разтурването на легията, пакъ по вина на сърбитѣ, борцитѣ се връщатъ въ Букурещъ и биватъ посрѣщнати съ отворени обятия отъ Караджата и отъ неговия другаръ Хаджи Димитъръ. Решава се на своя глава да се дигне нова дружина и да се нахълта въ нея въ предѣлитѣ на Турция, като се разбунтува българския народъ. Браилскитѣ българи подпомагатъ дѣлото. Центъръ на хъшоветѣ става Гюргево. Подъ надзора на Караджата лѣятъ се куршуми, купуватъ се пушки, шиятъ се бунтовни знамена<sup>1)</sup>. Дѣлото, обаче е затруднено по много причини, едно отъ което е липсата на пари. Работата стои до месецъ априлъ 1868 година неподвижна и трудно върви. Караджата, който е бихъ непрекъснатъ изразъ на недоволство и бунтъ, на борби и страдания, неуморенъ проповѣдникъ за народна саможертва, има високото съзнание за синовенъ дългъ къмъ поробената Родина и неговия духъ е несломимъ. Болка свива сърдцето му, но той вѣрва въ освободителната

---

<sup>1)</sup> За знамената на Хаджи Димитра и Стефанъ Караджа“ вж. Ив. Кр. Стойчевъ, в-къ „Изтокъ“, Сливенъ, 1940, бр. 276 и запискитѣ на Маринъ Нейковъ въ Архивния отдѣлъ на Народната библиотека — София, II, В. 2286.